import, som i sig selv ikke kunne forbydes eller pålægges restriktioner, ville der foreligge et klart misforhold, såfremt den medlemsstat, til hvilken importen finder sted, uden forskel anvendte samme straf som for afgivelse af urigtige erklæringer med henblik på ulovlig import.

I sag 179/78

angående en anmodning, som i medfør af EØF-traktatens artikel 177 af tribunal de grande instance de Montpellier er indgivet til Domstolen for i den sag, som verserer for nævnte ret mellem

ANKLAGEMYNDIGHEDEN ved nævnte tribunal

og

DET FRANSKE TOLDVÆSEN,

borgerlig part,

mod

MICHELANGELO RIVOIRA

GIUSEPPE RIVOIRA

GIOVANNI RIVOIRA

og DET ANSVARLIGE SELSKAB GIOVANNI RIVOIRA & FIGLI, Verzuolo, (erstatningsansvarlig),

tiltalte,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EØF-traktatens artikler 30 og 115,

afsiger

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af: afdelingsformand J. Mertens de Wilmars, dommerne A. M. Donner og A. O'Keeffe,

generaladvokat: J.-P. Warner
justitssekretær: assisterende justitssekretær: J. A. Pompe

følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb og de skriftlige indlæg, der er indgivet i henhold til artikel 20 i statutten for EØF-Domstolen, kan sammenfattes således:

I — De faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne

I december 1970 og december 1971 indførte Leonce Cayrol til Frankrig flere partier spisedruer, som havde oprindelse i Spanien, men var afsendt fra Italien (hvor de var i fri omsætning) af firmaet Rivoira Giovanni & Figli. Druerne var forsynet med italiensk udførselsmærke og ledsaget af et certifikat fra Istituto nazionale per il commercio estero (ICE), hvorved det bekræftedes, at varen opfyldte kvalitetsnormerne, og at dens oprindelsesland var Italien.

Som følge af en kontrol, som de franske myndigheder foretog den 9. august 1972, blev der rejst tiltale mod Cayrol og Rivoira for indførsel af forbudte varer (den af Frankrig fastsatte kvote for indførsel af druer fra Spanien var opbrugt) ved hjælp af en urigtig oprindelseserklæring og på grundlag af urigtige eller fejlagtige dokumenter.

På grundlag af denne tiltale dømte tribunal de grande instance de Montpellier ved dom af 26. januar 1976 de pågældende til en solidum at betale blandt andet en bøde på 532 435 FF til afværgelse af konfiskation af de beslaglagte varer samt en bøde svarende til fire gange værdien af de varer, der kunne konfiskeres, eller 1 064 870 FF.

Eftersom de tiltalte Rivoira var blevet dømt som udeblevne, rejste de indsigelse imod dommen.

I mellemtiden indgik Cayrol efter forslag fra de franske toldmyndigheder på et forlig, hvorefter han skulle betale 175 000 FF. Han anlagde derefter sag ved tribunale di Saluzzo og begærede, at der foretoges arrest i selskabet Rivoira's aktiver for hans erstatningskrav. Det var i forbindelse hermed, Domstolen opsagde sin dom af 30. november 1977 (sag 52/77, Cayrol mod Rivoira, Sml. 1977, s. 2261).

Tribunal de grande instance de Montpellier, som er retten hvor de tiltalte selskabsindehavere Rivoira har rejst indsigelse imod dommen af 26. januar 1976, har anmodet Domstolen om en præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Var Frankrig efter de i 1970 og 1971 gældende fællesskabsbestemmelser, fordi det lovligt havde fastsat en tosidig kvotaordning for spanske druer importeret til Frankrig mellem den 1. juli og 31. december i hvert af disse år, berettiget til i samme perioder at forbyde import af de nævnte spanske druer fra Italien, hvor de var i fri omsætning, uden forinden at have ansøgt om og opnået den bemyndigelse, som EØF-Kommissionen i Bruxelles kan meddele i medfør af traktatens artikel 115?

2. Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende: Var Frankrig, fordi de spanske druer, der blev indført til Frankrig fra Italien i de nævnte perioder, blev angivet som italienske, berettiget til at betragte angivelsen som en overtrædelse af den franske toldlov og til at idømme straf efter bestemmelserne i Code des douanes om urigtige erklæringer afgivet med henblik på ulovlig import?

Forelæggelseskendelsen af 5. juni 1978 blev registreret på Domstolens justitskontor den 25. august 1978.

I henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen er der indgivet skriftlige indlæg af de tiltalte i hovedsagen, den franske regering og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

Ved kendelse af 20. december 1978 har Domstolen i henhold til procesreglementets artikel 95, stk. 1, besluttet at henvise sagen til anden afdeling.

II — Sammenfatning af de skriftlige indlæg til Domstolen

De tiltalte selskabsindehavere *Rivoira* gør gældende, at svaret på det første spørgsmål kan udledes af de principper, der er nedlagt i dommen i sag 52/77 (Cayrol mod Rivoira, Sml. 1977, s. 2261). Det fremgår af dommen (præmisserne 24-26), at grundbetingelsen for at anvende traktatens artikel 115 stadig bestod på daværende tidspunkt, og at Den franske Republik hverken havde ansøgt om eller opnået den i artikel 115, stk. 1, 2. kt. omhandlede bemyndigelse. Denne bemyndigelse ville alene have berettiget Frankrig til at undtage de spanske druer fra fællesskabsbehandling og til at kontrollere varernes oprindelse i den interne fællesskabshandel.

De fremhæver endvidere, at varer i fri omsætning i alle medlemsstater er underlagt fællesskabsbehandling. I den foreliggende sag var druepartierne ledsaget af DD1- eller T2-certifikater. Ifølge de tiltalte attesterer disse certifikater varernes behørige optagelse i den fri omsætning i medfør af traktatens artikel 9, stk. 2, (dom af 15. december 1976, sag 41/76, Donckerwolcke, Sml. 1976, s. 1921).

Angående det andet spørgsmål gør de tiltalte, selskabsdeltagerne Rivoira, gældende, at der må sondres imellem toldbestemmelser og alle andre foranstaltninger til toldkontrol. De sidstnævnte er af rent administrativ karakter og overtrædelse heraf kan ikke medføre konfiskation af varen eller bøde svarende til varens værdi (sag 52/77, anført ovenfor, præmis 37 og 38). Til sådanne administrative overtrædelser hører erklæringen om fællesskabsoprindelse. Det fremgår af dommen i sag 52/77 (Cayrol mod Rivoira, anført ovenfor), at en urigtig oprindelseserklæring ikke kan anses som overtrædelse af en toldbestemmelse.

Den kan følgelig heller ikke straffes efter bestemmelser om straf for overtrædelse af toldloven.

Det fremgår endvidere af Domstolens praksis, at det ville være faktisk diskrimination, når i den foreliggende sag den urigtige oprindelseserklæring — som er

en kvalitetskontrol — ikke er belagt med straf ved alle indenlandsk solgte varer i den pågældende stat, men i henhold til toldlovens strenge bestemmelser kun i forbindelse med importerede varer (sag 53/77, Bouhelier, Sml. 1977, s. 197).

Efter bestemmelserne i forordningerne nr. 58/72 (EFT 1959-1962, s. 180) og 158/66 (JO L 3282, s. 66) er angivelse af varers oprindelse foreskrevet af hensyn til forbrugerne og har ikke toldmæssig karakter (sag 52/77, anført ovenfor, præmis 48-50).

Den franske regering bekræfter indledningsvis, at Frankrig for årene 1970 og 1971 ikke har udnyttet den i traktatens artikel 115 indeholdte mulighed til at træffe nødvendige beskyttelsesforanstaltninger med Kommissionens samtykke.

Den mener, at den var berettiget til at afkræve importører oplysning om oprindelsen af indførte spisedruer til Frankrig under hensyntagen til de i Domstolens retspraksis anførte betingelser (sagerne 41/76, Donckerwolcke, Sml. 1976, s. 1921 og 52/72, Cayrol mod Rivoira, anført ovenfor). Angivelsen af varernes oprindelse skulle netop give de franske myndigheder mulighed for at overvåge importstrømmen, for at de i givet fald kunne udnytte den i traktatens artikel 115 hjemlede procedure.

Følgelig må en forkert erklæring om oprindelsen, fremsat med åbenbart svigagtigt formål, være strafbar. Domstolen har ikke udelukket pålæggelse af straf, såfremt denne ikke er uforholdsmæssig i forhold til overtrædelsens rent administrative karakter.

I den foreliggende sag drejer det sig imidlertid rent faktisk om en svigagtig handling og ikke om en fejl, begået i god tro.

Den franske regering anfører, at en sådan handling, når den er bevist, må forfølges strafferetligt, uanset at der eksisterer en administrativ sanktion, som rammer en simpel fejltagelse ved angivelse af oprindelse.

Kommissionen bemærker, at det første spørgsmål må besvares benægtende, hvilket allerede fremgår af dommen i sag 52/77, anført ovenfor.

Dette styrkes af ordlyden i artikel 1, stk. 1, i Rådets forordning nr. 2513/69 af 9. december 1969 om samordning og harmonisering af de enkelte medlemsstaters importordninger for frugt og grønsager over for tredjelande, hvoraf fremgår, at den ret, som denne bestemmelse indrømmer medlemsstaterne til at anvende visse kvantitative restriktioner, kun gælder importen af de pågældende varer fra tredjelande.

Rækkevidden af princippet om frie varebevægelser over for varer fra et tredjeland, der er i fri omsætning i en medlemsstat, blev klart fastslået i dommen af 15. december 1976 (sag 41/76, Donckerwolcke, Sml. 1976, s. 1921) og i dommen af 30. november 1977 (sag 52/77, Cayrol mod Rivoira, Sml. 1977, s. 2261).

En medlemsstat kunne følgelig i 1970 og 1971 ikke forbyde import af spisedruer med oprindelse i Spanien fra en anden medlemsstat, hvor de var i fri omsætning, uden først at have opnået den nødvendige bemyndigelse hertil af Kommissionen i medfør af traktatens artikel 115.

Umiddelbart forekommer besvarelsen af den forelæggende rets andet spørgsmål klar. Idømmelse af en straf i henhold til en national lov, som er fundet stridende imod fællesskabsretten, vil ligeledes være i strid med fællesskabsretten (dom af 16. 2. 1978, sag 88/77, Fiskeriministeriet mod Schouenberg m.fl., Sml. 1978, s. 473).

Ud fra den franske toldlov, som den forelæggende ret skal lægge til grund for sin afgørelse, kan spørgsmålet imidlertid opfattes mere videregående.

Kommissionen anfører herom følgende:

Ved hjælp af analogier eller retlige fiktioner og formodninger, som anvendes i vid udstrækning i den franske toldlov, har de hér anvendte begreber ofte et yderst omfattende anvendelsesområde. Dette gælder især ved lovovertrædelser, der består i indførsel eller udførsel af forbudte varer uden erklæring eller ved en urigtig erklæring om forbudte varer. Gerningsindholdet omfatter ikke alene begrebet »forbudte varer«, der i sig selv ifølge artikel 38 i toldloven er særdeles vidt, men det kan endog være opfyldt ved en erklæring om varer, der ikke er forbudt, som f.eks. i toldlovens artikel 426, stk. 3, der er en del af retsgrundlaget for tribunal de grande instance's dom af 26. januar 1976. Til forskel fra artikel 426, stk. 2, om »urigtige erklæringer, der har til formål eller til følge at omgå forbud« vedrører artikel 426, stk. 3, urigtige erklæringer uanset deres formål eller følge eller bestemmelser om erklæringens varer. De af bestemmelsen omhandlede urigtige erklæringer straffes som sådanne. [1]

Efter artikel 426, stk. 3, skærpes en almindelig lovovertrædelse ('infraction'), som en sådan urigtig erklæring indebærer, til en alvorligere lovovertrædelse ('delit'), når der foreligger skærpende omstændigheder ved lovovertrædelsen, såsom at den er begået »med anvendelse af urigtige, fejlagtige, mangelfulde eller forkerte fakturaer, certifikater eller andre dokumenter«.

Artikel 426, stk. 3, kan således efter den franske toldlov — ifølge Kommissionens opfattelse — finde anvendelse, selv når de pågældende varer ikke er underlagt noget importforbud eller nogen importrestriktion.

Problemet i den foreliggende sag er, i hvilket omfang anvendelsen af den nævnte bestemmelse, og de straffedomme den kan medføre, er forenelig med traktatens bestemmelser om varer, når disse varer befinder sig i fri omsætning i medlemsstaterne.

Kommissionen gør gældende, at besvarelsen kan findes i dommene i sagerne Donckewolcke og Cayrol mod Rivoira, anført ovenfor. Det fremgår af disse afgørelser, at traktatens bestemmelser om frie varebevægelser er til hinder for, at en

1 — Cour de cassation (Kriminalafd. 10. 11. 1970, Dalloz 1971, s. 509, J. Mazard's note) antager således, at artikel 426, stk. 3, ikke forudsætter, at den urigtige erklæring har haft til formål eller til følge at undgå betaling af told, afgifter eller gebyrer. Artiklen finder anvendelse, såvel hvor det drejer sig om en urigtig erklæring som om erklæringer, hvori værdien af eksporterede varer angives for højt (Cass. crim. 3. 11. 1972, D 1973, Somm. 11).

fejlagtig erklæring om første oprindelse af en vare i fri omsætning, der indføres fra én medlemsstat til en anden, kan medføre en sådan straf, som er fastsat i den franske toldlovs artikel 414 for urigtige erklæringer, der bedømmes som ind- eller udførsler af forbudte varer uden erklæring. Den pågældende straf (konfiskation af varerne og en bøde på det dobbelte af varernes værdi) kan ikke begrundes med, at det er en straf for overtrædelse af et importforbud eller en importbegrænsning, idet der ikke kan gælde noget importforbud eller nogen importbegrænsning for de pågældende varer uden behørig bemyndigelse efter traktatens artikel 115. Desuden står straffen klart i misforhold til den pågældende stats behov for kendskab til vareomsætningen.

På baggrund af det ovenfor anførte foreslår Kommissionen, at de stillede spørgsmål besvares som følger:

1. Selv om medlemsstaterne efter artikel 1 i forordning nr. 2513/69 sammenholdt med artiklerne 1 og 11 i bilag I til handelsaftalen imellem EØF og Spanien fortsat med hensyn til spisedruer med oprindelse i Spanien kunne anvende de inden forordning nr. 2513/69 gældende, kvantitative restriktioner i perioden 1. juli til 31. december, hjemlede bestemmelserne ikke medlemsstaterne ret til også at lade restriktionerne gælde for indførsel af spisedruer med oprindelse i Spanien fra en anden stat, hvor de var i fri omsætning, uden behørig bemyndigelse fra Kommissionen i medfør af traktatens artikel 115.
2. Idømmelse af straf for overtrædelse af et importforbud, der strider imod traktatens artikel 30, er selv i strid med denne artikel.

En fejlagtig erklæring om første oprindelse af en vare i fri omsætning, der indføres fra en medlemsstat til en anden, kan ikke medføre en sådan straf, som er fastsat i den franske toldlovs artikel 414 for urigtige erklæringer, der bedømmes som ind- eller udførsler af forbudte varer uden erklæring, idet en sådan straf klart står i misforhold til en stats behov for at få sådanne rimeligt fuldstændige og korrekte oplysninger om varebevægelse, som omfattes af særlige handelspolitiske foranstaltninger.

III — Mundtlige forhandlinger

I retsmødet den 22. februar 1979 har de tiltalte og det erstatningsansvarlige selskab i hovedsagen, repræsenteret af advokaterne Giovanni Maria Ubertazzi og Fausto Capelli, Milano, og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, repræsenteret af sin juridiske konsulent, Jean Amphoux, afgivet mundtlige indlæg.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 15. marts 1979.

Præmisser

1 Ved dom af 5. juni 1978, indgået til Domstolens justitskontor den 25. august s.å. har tribunal de grande instance de Montpellier, 2. kriminalafdeling, i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt Domstolen to præjudicielle spørgsmål;

2 spørgsmålene er rejst under en straffesag, som anklagemyndigheden og toldvæsenet har anlagt imod de tiltalte selskabsindehavere;

3 de sidstnævnte indførte i december måned 1970 og 1971 til Frankrig forskellige partier spisedruer med oprindelse i Spanien, men afsendt fra Italien, hvor de var i fri omsætning;

4 ved indførselen til Frankrig var partierne ledsaget af et certifikat fra Istituto nazionale per il commercio estero, hvoraf det fremgik, at varen opfyldte kvalitetsnormerne, og at dens oprindelsesland var Italien;

5 på indførselstidspunktet var det af Frankrig fastsatte tosidige kontingent for indførsel af druer fra Spanien opbrugt;

6 som følge af en kontrol, foretaget af de franske toldmyndigheder, blev der rejst tiltale mod selskabsindehaverne Rivoira for indførsel af forbudte varer ved hjælp af en urigtig oprindelseserklæring og på grundlag af urigtige og fejlagtige dokumenter;

7 selskabsindehaverne Rivoira, der som udeblevne idømtes bøder, har rejst indsigelse herimod, hvilket har foranlediget den nationale ret til at stille følgende præjudicielle spørgsmål:

»1. Var Frankrig efter de i 1970 og 1971 gældende fællesskabsbestemmelser, fordi det lovligt havde fastsat en tosidig kvotaordning for spanske druer importeret til Frankrig mellem den 1. juli og 31. december i hvert af disse år, berettiget til i samme perioder at forbyde import af de nævnte

spanske druer fra Italien, hvor de var i fri omsætning, uden forinden at have ansøgt om og opnået den bemyndigelse, som EØF-Kommissionen i Bruxelles kan meddele i medfør af traktatens artikel 115?

2. Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende: Var Frankrig, fordi de spanske druer, der blev indført til Frankrig fra Italien i de nævnte perioder, blev angivet som italienske, berettiget til at betragte angivelsen som en overtrædelse af den franske toldlov og til at idømme straf efter bestemmelserne i Code des douanes om urigtige erklæringer afgivet med henblik på ulovlig import?«

Vedrørende det første spørgsmål

8 Ved dom afsagt den 30. november 1977 i sag 52/77 (Cayrol mod Rivoira, Sml. s. 2261) fortolkede Domstolen artikel 1 i Rådets forordning nr. 2513/69 af 9. december 1969 om samordning og harmonisering af de enkelte medlemsstaters importordninger for frugt og grønsager over for tredjelande (JO L 318, s. 6) og artiklerne 1 og 11 i Bilag I til handelsaftalen mellem EØF og Spanien som omhandlet i Rådets forordning nr. 1524/70 af 20. juli 1970 (JO L 182, s. 1), og kendte for ret, at medlemsstaterne i årene 1970 og 1971 i perioden 1. juli til 31. december fortsat kunne anvende de inden forordning nr. 2513/69 gældende kvantitative restriktioner for spisedruer af spansk oprindelse;

9 det følger imidlertid af ordlyden af artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 2513/69, at denne ret kun gjaldt for medlemsstaternes indførsel af de pågældende varer direkte fra tredjeland;

10 den nævnte artikel 1 omfattede ikke en medlemsstats anvendelse af restriktioner eller forbud mod indførsel fra andre medlemsstater af varer, der var i fri omsætning i Fællesskabet, fordi en sådan rækkevidde ville have indebåret en fravigelse af traktatens grundlæggende regler om frie varebevægelser;

11 Kommissionen kan kun efter traktatens artikel 115 bemyndige medlemsstaterne til at træffe beskyttelsesforanstaltninger, navnlig ved fravigelse af princippet om frie varebevægelser, over for varer med oprindelse i et tredjeland, som er bragt i fri omsætning i en medlemsstat;

12 såfremt de materielle og formelle betingelser i artikel 115 ikke er opfyldt, kan en medlemsstat ikke gøre indførsel af varer, der er bragt i fri omsætning i en anden medlemsstat, betinget af en importlicens.

13 Spørgsmålet må følgelig besvares således, at en medlemsstat ikke i årene 1970 og 1971 kunne forbyde indførsel af spisedruer med oprindelse i Spanien, men afsendt fra en anden medlemsstat, hvor de var i fri omsætning, uden først at have ansøgt om og opnået bemyndigelse hertil fra Kommissionen i henhold til traktatens artikel 115.

Vedrørende det andet spørgsmål

14 Såfremt dette spørgsmål skal forstås som supplerende det første, må svaret være, at idømmelse af straf for overtrædelse af en restriktion, der anvendes over for indførsel til en medlemsstat af varer fra en anden medlemsstat, hvor varerne er bragt i fri omsætning, er lige så uforenelig med fællesskabsretten som selve restriktionen.

15 Spørgsmålet kan imidlertid også opfattes således, at der spørges om, hvorvidt det strider imod fællesskabsretten at straffe urigtige erklæringer, når det står fast, at de urigtige erklæringer er anvendt til en import, som i sig selv ikke kunne forbydes eller pålægges restriktioner.

16 På tidspunktet for de i sagen omstridte forhold kunne medlemsstaterne ved indførsel af varer, som var i fri omsætning i en anden medlemsstat, kræve fremlæggelse af visse dokumenter for at fastslå varernes oprindelse eller for at få kendskab til varebevægelserne;

17 et sådant krav er ikke i strid med forbudet i traktatens artikel 30 mod alle foranstaltninger med tilsvarende virkning som indførselsrestriktioner;

18 Domstolen statuerede i sin dom af 15. december 1976 i sag 41/76 (Donckerwolcke mod anklagemyndigheden), Sml. s. 1921, at et sådant krav imidlertid omfattes af forbudet i artikel 30, hvis der med hensyn til oprindelsen pålægges importøren at angive andet, end hvad han har eller med rimelighed kan have kendskab til, eller hvis denne angivelses udeladelse eller urigtighed belægges med sanktioner, der står i misforhold til overtrædelsens karakter;

19 navnlig kan der ikke idømmes »straf efter bestemmelserne i Code des douanes om urigtige erklæringer afgivet med henblik på ulovlig import«, uden at der tages hensyn til, at det i dette tilfælde drejer sig om import, som ikke er ulovlig.

20 Spørgsmålet må derfor besvares således, at selv om det forhold, at de spanske druer, der blev importeret til Frankrig fra Italien, blev angivet som havende oprindelse i Italien, efter omstændighederne kan medføre straf efter bestemmelserne om afgivelse af urigtig erklæring, ville der foreligge et misforhold, såfremt der uden forskel blev anvendt samme straf som for afgivelse af urigtige erklæringer med henblik på ulovlig import.

Vedrørende sagsomkostningerne

21 De udgifter, der er afholdt af Kommissionen og den franske regering, som begge har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres;

22 da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (første afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt den af tribunal de grande instance de Montpellier ved dom af 5. juni 1978, for ret:

1. **En medlemsstat kunne ikke i årene 1970 og 1971 forbyde indførsel af spisedruer med oprindelse i Spanien, men afsendt fra en anden medlemsstat, hvor de var i fri omsætning, uden først at have ansøgt om og opnået bemyndigelse hertil fra Kommissionen i henhold til traktatens artikel 115.**

2. **Selv om det forhold, at de spanske druer, der blev importeret til Frankrig fra Italien, blev angivet som havende oprindelse i Italien, efter omstændighederne kan medføre straf efter bestemmelserne om afgivelse af urigtig erklæring, ville der foreligge et misforhold, såfremt der uden forskel blev anvendt samme straf som for afgivelse af urigtige erklæringer med henblik på ulovlig import.**

Mertens de Wilmars Donner O'Keeffe

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 28. marts 1978.

A. Van Houtte
Justitssekretær

J. Mertens de Wilmars
Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT J.-P. WARNER FREMSAT DEN 15. MARTS 1979 [1]

Høje Ret.

Denne sag er indbragt for Domstolen ved en anmodning om en præjudiciel afgørelse fra tribunal de grande instance de Montpellier. Det er en udløber af sag 52/77 *Cayrol* mod *Rivoira* (Sml. 1977, s. 2261). Omstændighederne i sidst-

1 — Oversat fra engelsk.